

Alangkarn

Afgelopen donderdagavond hebben we een avondje theater geboekt. Alangkarn, Een typische mengeling van traditioneel en hedendaags Thais theater. Ik had geboekt via internet, we werden afgehaald met een luxe taxibus en daar later ook zonder enig omhaal weer mee thuis aan de poort afgezet, het liep gesmeerd en dat op zich is al heel wat hier in Thailand.

De mannen vonden de locatie voordat we überhaupt naar binnen gingen al helemaal geweldig. Laserstralen lichtten het water in de vijver op. Diverse stands, Walt Disney-achtige figuren die meteen Michels hart stalen, een verkleedde olifant, een supergoede rockband, dat alles op en rondom een groot plein. We werden door onze privehost, een meisjesachtige mooie opgemaakte jongeman naar de eetzaal begeleid. Daar was een lopend buffet (ze noemen dat hier trouwens “flying buffet”). Michel schepte wel drie keer op, hij vond al die Thaise rijst met vleesprutjes, maar ook tofu etc. heerlijk. De avond kon eigenlijk al niet meer stuk.

Echter de show moest nog beginnen. Buiten op het plein verzamelden zich meer dan duizend mensen (er kunnen 2000 mensen in de zaal), voor een rotspartij die afgesloten was door een aantal deuren. Een reuzenrad begon te draaien en met een keiharde knal werd er via dat rad een soort vuurwerk afgeschoten dat in sterren uiteenspatte op de rots waardoor de deuren open schoven.

Via een denkbeeldige binnenzaal van de rots werden we naar het echte theater geleid. We zaten op een goede plek middenvoor op de bovenste rij en achter ons liep horizontaal een middenpad waarop later nog van alles te zien was. Helaas, helaas, helaas, foto's maken was ten strengste verboden, dus zal ik de schitterende beelden in woorden moeten zien te vatten.



Een soort humprie-dumprie figuur opende de show. Het podium schatte Leen in op 60 meter diep en 100 meter breed. Nog nooit hebben we zo'n enorm toneel gezien. Het werd een show optima forma Thailand. De 4 regio's van Thailand werden uitgebeeld met bijbehorende dansen, kleding en rituelen, door de eeuwen heen. Het begon met de prehistorie. De opkomst was overweldigend, met veel vuur, je kon de warmte van de fakkels die de spelers droegen overal om je heen voelen. Van alle kanten uit de zaal kwamen meer dan honderd acteurs naar het toneel toe, al dansend, zwaaiend met hun fakkels, zelfs van boven ons daalden ze neer exact op de tussenpaden. Alle elementen kwamen eraan te pas; vuur, een regengordijn parelde voor ons neer, rook en knallen van de donder.



Later werd de strijd tussen verschillende bevolkingsgroepen uitgebeeld, oorlogen nagebootst, liefdesdrama's opgevoerd en dit alles met prachtige kleding, dans en veel levensechte olifanten. Wat zijn die groot als jij op je stoeltje zit en zij denderend voor en achter je langs lopen. We wisten soms niet waar te kijken zoveel was er te zien. Ik vroeg mijn drie mannen wat ik moest schrijven in de weblog, wat ze het mooiste vonden; hier komt het: Leen was helemaal overdonderd door de perfecte techniek, het geluid en het licht. (Er werden soms hologrammen de zaal in geslingerd van de dieren die in dit land leven). Michel was vooral vertederd door de persoon met het poppenhoofd, ikzelf vond de meisjes die ver boven ons hoofd naar beneden afdaalden en door de zaal vlogen aan onzichtbare kabels en de vlinderkleding die ze droegen. Broer Jan deed het in zijn broek van het lachen door het volgende:

Uit meer dan duizend mensen werden vier mannen gehaald en meegenomen naar het podium. Tijd voor een grap en een rol dus. Een Londenaar, een Chinees, een Japanner en een Hollander. Je raadt het al, die Hollander was MICHEL. De man in vrouwskleren knoopte een praatje aan met alle vier, wilde weten waar ze vandaan kwamen, hoe ze heetten. Michel kon niets in de zaal herkennen, maar iedereen en wij dus ook, konden hem perfect zien en horen op dat immense toneel. Ze moesten die mafkees proberen na te doen. Ik vond het knap dat Michel het deed, hijzelf zei later toch wel erg nerveus geweest te zijn. Maar we lagen wel in een deuk, ze moesten dansen en op een bongo slaan, Michel's bongo donderde om. De travestiet vroeg eerst aan de Engelsman of hij mooi was en of hij met hem wilde trouwen, nee natuurlijk. Zo ging hij het rijtje af, tot hij bij Michel kwam, die had niet alles verstaan en vond het maar zielig dat ze steeds nee zeiden, dus hij zei: ja hoor, oké. Wat hem een paar dikke kussen opleverde van die vent op het toneel en later kreeg hij nog een pen voor zijn medewerking. Na de show kon hij nog wel met hem op de foto. We waarschuwden hem dat hij nu beroemd was en misschien morgen wel niet de straat op kon vanwege de handtekeningen.



We hadden een superleuke avond en de show was echt heel mooi en spectaculair , ook al hadden we niet alle traditionele dansen uit de regio's begrepen.

Detail: Aan de binnenkant van de deur van het damestoilet stond een rode sticker (zoals bij ons verboden te roken bijvoorbeeld). Deze sticker beeldde een toiletbril uit met daarop een paar schoenen en een rode streep erdoor. De Thai zijn de Americanstandard toiletten niet gewend, maar zo'n gat met daarnaast twee voetsteunen. Komen ze dan op zo'n moderne wc, weten ze vaak niet wat ze ermee aan moeten en gaan dan maar op de bril staan in hurkhouding.

J.S.